

K, 24 rokov, Čadca

Čakala

Čakala ne neho do neskorého rána. Každý iný človek by dávno spal a sníval o miestach, ľuďoch, situáciách, ktoré môže zažiť len v sne. Možno aj on už sníval, ten na ktorého čakala, ale to nikto v tej chvíli netušil. Nikto až na neho! A možno ešte niekto, kto bol vtedy s ním a dostával jedinú, čo ona od neho nemala a to jeho čas. Keď láska bolí, bolí väčšinou len jedného, a v tomto prípade to bola ona. Hodiny tlkotali tik-tak-tik-tak-tik-tak, až by sa normálny človek bál, že sa v tejto hlbokéj noci premení na blázna. Možno inak povedané, na láskavého blázna, pretože jedinú na čo čaká a prečo počúva ten tikot hodín tik-tak-tik-tak-tik-tak, bola vlastne len veľká, skrotná, túžobná a neopísateľná láska. Ako si tento čas urýchliť? Možno napísať pár slov, pár riadkov, či veršov? To ona urobila:

Hodina za hodinou ide, kedy môj milý už príde?

Sľúbil mi, že sa večer ukáže, moje srdce mi ľúbiť ho nikdy nezakáže.

Čakám a dlhá je každá chvíľa, možno nás vzdáľuje len jedna míľa.

Možno mi to všetko len sľúbil, ale naozaj ma nikdy neľúbil.

Bola to len jedna veľká hra a teraz je v mojom srdci tma.

Spať však stále nešla, pretože tá nádej bola silnejšia než ona sama. A keď niekto ľúbi, je to niečo nadpozemské, neopísateľné a tak silné. On však v to ráno neprišiel. Ani to ďalšie, ani ďalší týždeň, mesiac, rok. A vlastne dodnes. Bolo to viac než jedna míľa čo ich vzdáľovalo od seba. Bol to nadpozemský priestor, diaľka, ktorá sa nedá vyjadriť, vypočítať, odhadnúť. Tá najvyššia. Bol tam, kde ľudské ruky nedosiahnu a nohy nezabehnú. Bol preč, navždy! A či ju naozaj ľúbil? To sa ona už nikdy nedozvie.